

DÉLVIDÉKI LAPOK

TÁRSADALMI HETI LAP ÉS KRASSÓ-SZÖRÉNYMEGYE JEGYZŐI EGYLETÉNEK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Lugos, Bonnaz-utca 14. szám.
Hirdetések felvételnek Nemes Kálmán könyvkereskedésében.

Felelős szerkesztő:
Georgevits Jenő.
Megjelenik: SZERDÁN és SZOMBATON.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egész évre 7 frt — kr. | Negyed évre 1 frt 80 kr.
Fél évre 3 frt 50 kr. | Egyes szám ára 8 kr.

Erről máskor...

Lugos, 1899. júl. 25.

Egy vidéki városkában éppen javában magyarázgatta a tanár tanítványainak a logika, vagyis az észszerű gondolkodás tanát. De mert agyának működése már nagyon is lassu volt, előadásában egyik pontnál hirtelen elakadt. Csűrte-csavarta ugyan még egy ideig a dolgot, ám csakhamar abbahagyta meddő erőlködését. S ekkor agyán pokoli gondolat cikkezett át és nagy flegmával odaszólt tanítványainak: »Erről majd máskor.« A legközelebbi alkalommal csakugyan folytatta a témáját s feladata fényes megoldást nyert.

A »Krassó-Szörényi Lapok« egyik cikkirója is a legutóbbi vasárnapi számban egy alig 16 soros cikkben kísérletezett. Ciceroi hévvel támadja meg soraiban a Lugosi Dal- és Zeneegylet-et; a vendégjog megsértésének és hazafiatlanság vádjával illetvén őket.

Ám a tisztelt ur nagy fába találta vágni a fejszét és torkán — pardon! — tollába akadt a szusz. Még idején ugyan egy nagyszerű eszméje támadt s az egyszerű tanár

TÁRCA.

Napsugár.

Irta: Bartók Mariska.

Üres, szürke tavaszi eső volt; a csendes szél oda verte az ablaküveghez a vadgesztenyefa kopar ágait s az asszony öntudatlan, merev tekintettel nézte a lejtős kert lombtalan fáit, a felszakadó szürke felhőt, tekintete elveszett a szürke semmisségben, mozdulatlanul állt, míg bensejében mennyországot romboló terveket kovácsolt. Egy Bourget-regény vékony, kemény kötését görcsösen szoritotta a kezében. Megnézte a czimlapot, nagy diszes betűvel villogott felé: Hazugságok!

Aztán, mintha ez megnyugtatta volna, odaszoritotta a fejét a vastag üveglaphoz s zsibbadt, lomha lélekkel álmodott. Az imént nem a betűket látta. Egy fehér levél hegyes csücske látszik ki a könyvből s azt nézte, ott van-e? Ott volt. Tehát igaz, hogy dämoczi Keér Miklós megmondja, hogy bolondul érte, ő érte, luzsnai Pál Gábor hitese feleségeért.

Az asszony arcán ördögi mosoly villan át. A kielégített boszu édes diadalmosolya.

Eszebe jutott az első találkozás.

fogásával élve, oda kanyarította férczműve végére: Erről majd máskor.

Mig azonban a paedagogus szavának állott, a nevezett lap cikkirója aligha fog ígéretének eleget tehetni. Ezt nem azért mondjuk, mintha talán kételkednünk a tisztelt cikkező kiváló tehetségében, hanem miután ismerjük a tények állását, meg vagyunk róla győződve, hogy az — hacsak sophismákkal nem él — vitás ügyekben a Lugosi Dal- és Zeneegylet eljárását egy jottával sem fogja helyteleníteni.

Mielőtt azonban soraink folytatnók, legyünk tisztában a tárgygyal.

Tisztelt olvasóink tudni fogják ugyanis, hogy a Lugosi Magyar Dalegylet meghívására a Hódmezővásárhelyi Dalárda vasárnap este jótékonycélu hangversenyt rendezett. Az estélyen az iparos-dalkör, sőt a román vegyes kar is közreműködött. Egyedül a Lugosi Dal- és Zeneegylet volt az, mely távollétével tüntetett.

Ez persze sértette a Lugosi Magyar Dalegylet vezetőségének hiúságát, s mint már említettük, a »Krassó-Szörényi Lapok« hasábjain

A csernafalvi kiránduláson volt. Ismerték egymást hirtől.

Mikor szemből álltak egymással, a férfi azt gondolta: ez az asszony forgatja el minden ember fejét s a Pál Gábor homlokán még sincsenek szarvak. Majd lesz!

Az asszony pedig felnézett a nagy, sötétarcu emberre: ez az, a kit még asszonyszem nem tudott megbabonázni. Majd meglassuk!

A többiek pedig kíváncsiaskodnak.

— Hogy tetszik? — kérdezték az asszonyt.

— Szép példány; a dämoczi erdőből — mondta az asszony blasirtan: közderültséget keltve néhány féltékeny udvarló közt.

Később a férfit faggatták:

— Helyén van-e még a fejed?

A dämoczi erdő diszpéldánya csak mordult egyet; — nem ér oda fel Pál Gáborné, még ha rámos csizmát huz is a lábára.

Félóra alig telt el, mind a ketten tudták, a mit egymás mögött mondtak.

Előveszi a levelet. Ujra olvassa, pedig már tudja minden betűjét. A szürke szomorú alkonyban nem is látja már a ferde, elhanyagolt vonásokat, csak úgy lelkében ismétli.

— Magda, ha egy kevés irgalom

tehetetlenségükben egy óriási doronggal rohantak testvéregyletükre, de ütésükkel célzott tévesztve — hetvenkedésük hasra vágódott.

Azt kérdezhetné most egyikünk, honnan e megátalkodott elkeseredés, ez ádáz tusa?

Ha talán még nem volnának eléggé ismeretesek az indító okok, úgy szolgáljanak némi felvilágosítással alábbi adataink:

Pogány Károly, Krassó-Szörény vármegye főispánja installációjának előestéjén tudvalevőleg városunk dalegyletei tiszteletük jeléül nékie szerenádöt rendeztek. Miután mindegyikük elénekelte a maga énekszámát, összkarban a Hymnus volt előadandó.

A Lugosi Magyar Dalegylet és az Iparosok Dalköre azonban méltóságán alólinak tartotta a Lugosi Dal- és Zeneegylet érdemű volt karnagya, Wushing K. Pál vezetése alatt együtt működni, s ugyanekkor sértő kifejezésekkel a színhelyről tüntetőleg távoznának.

Ezen indokolatlan neveltséges sérelmekért a Lugosi Iparosok Dalköre elégtételt adott, amennyiben a történeteken sajnálatukat fejezvé ki, bocsánatot kért. A Magyar Dal-

van a szívében, átjön. Lóháton jöjjön, az erdőn át.

Csak tíz perczre, csak addig, míg elmondhatom, a mi a lelkemet nyomja. Jöjjön. Engedje remélnem, hogy itt lesz. Leszáll ide, mintha a mennyből jött volna, hogy lábához borulhasson rabszolgája, Miklós.

Eltette a levelet.

Tehát így is tud szólni Keér Miklós!

De a szívet nem a diadal mámorá zsibbasztotta meg. Egy örületes vágy, egy Istenkisértő terv.

Igen elmegy. Bemegy a hűs, komor legénykastélyba s ha már ott térdel előtte az a sötétarcu, villogó szemű ember, lehajlik hozzá, hogy hallja jól a kacagását, a gunyos, szuro szavát:

— Pál Gábornénak le kell hajolni, hogy elérje a Keér Miklós fejét. — Ezt mondaná neki. Ezt! Nem törődnek semmivel. Harag, fenyegetőzés, boszu. — Ah! Hát egy reménykedő szerelmes ember ugyan mire képes?

Megmondta a lursinai vadászaton:

— Az egész világot ki tudnám pusztítani, ha magat baj érné.

Akkor szinte félelmes volt. Igazán úgy nézett, mint egy pusztító görög isten s az asszony vékony ujjával végig simi-

egyesület ellenben, elveihez hiven, továbbra is sértegetőzött ezideig. A most legutóbb tanusított eljárása meg éppenséggel kvalifikálhatatlan.

Már engedelmet kérünk, de azt csak nem követelheti még a Lugosi Magyar Dalegyesület sem, hogy testvéregylete, melyet nemrég, hogy felpofozott, most az nékie aláztatosan kezet csókoljon.

Ámbátor nagyon szépek Krisztus, a szeretet apostolának erre vonatkozó szavai: »Haki téged jobb felül arczul ütend, tartsd oda a bal orczádat is.« Csakhogy manapság már nagyon csinyján kell bannunk ezen magasztos elvekkel.

Az ember mint társas lény, feltétlenül szükséges, hogy társaságban éljen. Szellemi erőit, tehetségeit csakis akkor fejlesztheti, érvényesítheti úgy a maga, mint a közérdek javára.

Ha ez a magán emberre áll, mennyivel inkább kell, hogy álljon azokra nézve, kik szellemi tehetségeiket a társadalom kiművelésére fordítják.

Már pedig a lélek csiszolására aligha vannak hathatósabb tényezők, mint a dal- és zeneegyesületek. Viszont ezek is tagadhatatlan, csak akkor fogják elérhetni nemes céljaikat, ha az egyetértés és béke jelszavának zászlója alá gyűlve, viribus unitis küzdenek.

Más elvekkel, más intencziókkal azonban felkiálthatunk Danteval együtt: »Lasciate ogni speranza voich entrate!«

Lucifer.

UJDONSÁGOK.

Személyi hír. Karstenfelsi és hegyaljai Pacor Vilmos cs. és kir. altábornagy, ker. honv.-parancsnok Szegedről f. hó

totta a férfi homiókat, mintha csillapítani akarná, akkor meg elkapta a kezét s majd összetörte egy csókjával, egy szorításával.

Eszébe jutott az a hatalmas térfi, felhevült, mámoros beszédével, fenyegető rajongásával. Magáért mindent, — mondta — tudna-e maga is értem valamit tenni?

Miért villant ez most az eszébe? Az egy ragyogó, fehér téli nap volt; tele hidegséggel, fehérséggel, veszedelemmel s most olyan rut minden; szürke az ég, a föld, a levegő.

Nem is lesz fényes többé soha, úgy, mint a hogy az élete is ilyen szürke ebben a berostályozott régi kastélyban.

Rá gondol a Pál Gábor szelid szöke arczára, örökké bocsánatot kérő szeméire, becézgető hangjára, szavára.

Maga előtt látja, a mint a kicsi, egy esztendő gyermekét dajkálja, megelégedést sugárzó arcczal s szinte unottan gondol erre az örökké egyforma boldogságra. Csábitó, mámoros álomként tűnik fel a Keér Miklós villogó szeme, mély hangja, a mint hevesen fenyegetőzik vagy halkán biztatva rábeszél.

— Csak egyetlen egyszer jöjjön el, — mondta — csak egyszer, egy pillanatra hozzám, hogy oda borulhassak a lábai elé; Magda, legyen irgalmas.

24-én d. u. 4 órakor Lugosra érkezett s itt nyomban katonai szemlét tartott. A szemlét másnap tovább folytatta.

Előléptetett bírák. A király — az igazságügyminiszter előterjesztésére — Bagyik Sándor lugosi és Gerdánovics Sándor temesvári törvényszéki bírákat, rétháti Kovácsics József újvidéki és Otterubay József fehértemplomi járásbírákat a VII. fizetési osztályba sorozott törvényszéki bírákká, illetőleg járásbírákká nevezte ki.

Áthelyezések. Az igazságügyminiszter Moys László lugosi járásbírói és Kiss Dénes lugosi törvényszéki aljegyzőket kölcsönösen áthelyezte.

Jótevény földesur. Sváb Károly főrendihazi tag a Gavosdian 6000 frt költséggel új iskolaépületet épített, melyet a jövő tanévben adják át a rendeltetésének. A nemes tettet mély hálával fogadja a gavosdiai lakosság.

Új postahivatal. A kereskedelemügyi miniszter megengedte, hogy Petromány községben postahivatal felállíttassék. Az új postahivatal forgalmi köre Petromány és Obád községekre fog kiterjedni és összeköttetését naponként közlekedő gyalogkúldöncz postajárat útján a csákovai postahivatallal fogja nyerni.

Új ércztelep Krassó-Szörényben. Vander Osten grófnő pojeni birtokán gazdag ércztelepet fedeztek fel, melyet a napokban külföldi szakértők vizsgáltak meg. A szakértők véleménye alapján egy angol konzorcium dr. Fülöpp Béla ügyvéd útján 850.000 frtot ajánlott a telepért, amit azonban nem fogadtak el, mert állítólag akadtak más vállalkozók, a kik egy millió forintot ajánlottak a telepért.

Az orsz. képviselőválasztók száma Krassó-Szörénymegyében 24.012; viszonyítva a tavalyi összeírásához, a szaporodás 4955 választó. Ezek közül adóhátralékos 4451.

Sport. Orsováról írják: Halácsy Antal tornatanár és vívómester folyó hó 5-ike óta vívőiskolát tart s városunk előkelő férfiközönsége szép számmal látogatja az órákat. Igazán kár, hogy a hölgyek nem érdeklődnek és nem karolják fel e nemes sportot a biciklizés helyett. A vívás a testizmokat erősíti s a testet minden oldalulag fejleszti. Alkalmunk volt Halácsy rendszerét és iskoláját megfigyelni s bátran

Pál Gábor nincs itthon; holnap este jön-e vagy még később. Elmenne Damoczra, senki sem tudná meg!

Itt megdöbönt önmagától. Titka van s örökre rejtegetni való titka lesz.

Kibirja-e?

Hát azért a boldogságért nem mindent elviselne?

Mindent! De hiszen nem lesz semmi tragédia.

Már nem gondolt arra, mi lesz azután. Az örült vágy guzba kötötte az esztét; már ment volna, lenge pongyolában, úgy a mint fütött szobában állt, utána, hozzá, hogy egyedül lehessen vele, csak egy másodpercig, aztán meg lehet halni.

A dajka a gyereket hozta be; lefektette a csipkés bölcsőbe s pár pillanat múlva rövid egészséges lélekzés jelezte, hogy a kicsi Gabi alszik.

Az asszony csaknem önkívületben volt. Nem ment le az ebédlöbe, nem teázott, az éjjeli lámpa fényénél dideregve sietett az ágyába.

Gyerekes, babonás félelemmel tizszer is megnézte, ott van-e a levél; ott volt, a párnája alatt, csak a hegyes szögletét érezte mindig.

— El fogok menni — dideregte — miért ne mennék el. Csak egy lépést kell

állíthatjuk, hogy az valóban kitűnő és ezen rendszer szerint a vívás a legrövidebb idő alatt elsajátítható. A tanfolyam augusztus 5-én záródik egy nagyobb szabású vívóestélylyel, bicikli műmutatványokkal és tánczczal lesz összekötve. — Mindezekre az előkészületek nagyban folynak s talán sikerül az idei nagyon is unalmas nyári szezonba egy kis életet oltani ezzel az estélylyel, a melyre a közönség figyelmét ezuttal is felhívjuk. Az estély a lövölde nagy termében van tervezve s tánczó hölgyek mindegyike egy virágkardot kap emléktül.

Az örökimádás temploma. Ismeretes az olvasóközönség előtt az a kegyeletes mozgalom, mely a főváros kath. köréből indul ki, hogy felejthetetlen emlékü, örökös siratott felséges asszonyunk, Erzsébet királyné emlékére közadakozás útján templom emeltessék az ország fő-ésszékvárosában, melynek falai között nap-nap után imádkozni fognak a nagy emlékü királyné lelki üdvösségeért. E kegyeletes terv kiviteléhez legnagyobb készséggel adta meg beleegyezését felséges apostoli Királyunk és az ő legmagasabb elhatározása folytán Mária Valéria főhercegnő, mint fővédnökön állott a gyűjtő-bizottság élére, a mely már eddig körülbelül 90.000 forintot gyűjtött a kegyeletes cél megvalósítására. Ez a központi gyűjtő-bizottság szükségesnek látja most már ezt a mozgalmat az egész országra kiterjeszteni és tervbe vette, hogy az ország nagyobb városaiban, a megyék székhelyén gyűjtő-bizottságokat alakít, melyek a társadalom minden rétegét be fogják vonni a szép és kegyeletes mozgalomba.

A hol nem halnak az emberek. A 800 lélekszámmal bíró Makovistye községben a múlt héten volt az idén az első haláleset, de ezt is baleset okozta, a mennyiben egy megbokrosodott ló az illetőt letiporta. A még népesebb Weidenthal községben az idén nem halt meg egyetlen ember sem. A születések száma ellenben eddig máris 21.

A tanítók fuvardíjai. Torontálvarmegye alispánja szabályrendeletet készített a tanítók napi és fuvardíjai tárgyában a tanítógyűlések alkalmával. A tervezet szerint mindazok a tanítók, a kik az évi nagygyűlésre mennek, a község által személynként 10 frttal segélyezendők. A fiók-

tennem, hogy boldog legyek. A szíve örülni vert, a torka kiszáradt s mint ha egy láthatatlan démónnal vitakoznék, ajkai egyre morogtak.

Aztán összeszorította a fogait, fázott s végtelen gyöngeség fogta el.

Ez a hatalmas, szép férfi alakja folyton előtte volt; hirtelen kitért karjait, mint ha ezt az álomképet magához akarná ölelni, hogy soha többé ne váljon el tőle. S így lázasan vergődve, öntudatlan, nehéz álom szállt rá. — És álmodott.

Szürke reggelre virradt; nehéz, párás volt a levegő, sár, víz volt az utakon. Sietve öltözött, ingerülten dobta el a pongyolát, mit a szobaleány adott neki. A fehér posztó lovagló ruháját kérte. A lány jelentőségteljesen nézett ki a rut, hideg szürkeségbe, de ő a fehér, hosszú uszályu ruháját összefogva, szinte lélekzet nélkül futott le a lépcsőn.

Beért a dämoczi erdőbe. A fák kopár ágai összehajoltak fölötte s az ágak végén összefutott nehéz cseppek lomhán hulltak fehér ruhájára. — Majd meglátta a kastélyt.

Zord, rideg, tömör épület volt. Lovát sietésre biztatta, mint ha menekülni volna s a sebes vágatásban a sár összecsapdosta fehér ruháját.

A kastély egyik ablakában megjelent

ülésekre 2 frt napidíjat kapnak a tanítók. A szabályrendelet most kerül jóváhagyás végett a törvényhatóság elé.

Szerencsés postások. Képzeljük milyen mohón olvassák a reménykedő és irigykedő körök egyaránt ezt a hangzatos című újdonságot. Tisztviselőnek, pláne postásnak lenni és a mellett szerencsésnek tituláltatni. Pedig nem is egy-két, hanem az összes postások szerencséséről van szó. Igaz, hogy csak „szerény“ körökből meritették ezen információit, de annak valódiságaért aztán teljes felelősséget vállalunk. Emberünk ugyanis azt állítja, hogy a m. kir. postások mily szerencsés emberek, mert ezentúl minden három évben kapnak ötödéves pótlékot. Azt hisszük, hogy ennél kellemesebb hírrel nem kedveskedhetünk derék postásainknak ezen kánikulai forróságban. A részletek iránt érdeklődők a paedagogiai korzón nyerhetnek bővebb felvilágosítást.

Temesvár ostroma 1848/9. évben. A temesmegyei 1848/9. évi honvédek egyesülete f. évi június 18-án tartott közgyűlésében elhatározta, hogy a magyar szabadságharc felszázados évfordulójának emlékére „Temesvár ostroma 1848/9. évben“ című alatti emlékkönyvet ad ki, abban az 50 év előtti küzdelmes harcokat, melyek Temes vármegye területén és annak központjában, Temesvár falai alatt vívottak és mindazon eseményeket, melyek ezen örökké nevezetes és dicsőségteljes korszakra vonatkoznak, a községek, a lakosság és családok neveivel összefüggésben vannak, egybegyűjti és azokat mintegy örökségül az új nemzedéknek átadja, hogy a fiúk a lapokat olvasva, buzduljanak fel az apák vitézségén s tanuljanak a lapokból, miként kell a hazát, a vérteljes hantokat szeretni és azokért, ha kell, meghalni is tudni. Hogy ezen munka minél részletesebb legyen, és hogy abból mi sem maradjon ki, a mi oda való, az egyet felkéri mindazokat, kik az 1848/9. évi korszakokra bármily csekély adatokkal, feljegyzésekkel bírnak, hogy azokat az emlékkönyv szerkesztésére felkért Szmid Lajosnak Temesvárra beküldeni sziveskednének. A mű még ez évben okvetlenül meg fog jelenni, alakja és nagysága olyan lesz, mint az Aradi vértanúk albuma-é. Az adatok belküldésének határideje f. évi augusztus hó 15-ike. Szívesen fogadja a Keér Miklós sötét feje s ördögi diadalmas mosolylyal nézte az asszony összesározott ruháját.

Éles nyílalás járta át a szívét. Tovább nem tartott az álom, de egy csodálatos zsibbadt, kábult érzés, vagy érzéketlenség s ez tán az örökkévalóságig így tart.

Mikor megmozdult, egy csodálatos hang ütötte meg a fülét. Nem szavak voltak, csak hang s mégis beszéd, mert egy másik hangnak már szavai is voltak.

A széles ablakon ezer szivárvány színt játszva ragyogott be a napsugár, megvilágítva egy kerek, boldogan mosolygó férfi fejét, a mint boldogan felelget, bólintgat, egy emberke gögicselésére.

Keér Miklós durva, elfojtott hangon beszélt:

— Mi történt magával? Bolondot tűz belőlem? Nem ilyen volt eddig.

Az asszony nyílt tekintettel nézett:

— Ne gyerekeskedjék; ha bajom volt is, már meggyógyultam.

— Mi gyógyított meg? — követelődött a férfi.

Az asszony arczán búbajos mosoly futott át, aztán lágy, álmódzó hangon mondta:

— A napsugár!

szerkesztő, ha egyes csaták színhelyének fényképei is beküldtnek, azok is fel lesznek véve.

A kongrua. A kultuszminiszter leiratában arról értesíti a hatóságokat, hogy az általa kiadott utasítás értelmében az egyes lelkészek, illetőleg rabbik kizárólag egyházi főhatóságok, ilyenek hiányában pedig a hitközségi előjáróságok útján fordulhatnak hozzá jövedelmük kiegészítése végett. Ennek daczára előfordultak olyan esetek, hogy közvetlenül a miniszterhez adtak be kérvények, a mi nehézségeket támaszt és a kérvényező hátrányára válhatik. Miután a kérvények benyújtásának határideje már július 30-án lejár, a miniszter erre a körülményre újlag felhívta az érdekeltek figyelmét.

Talált kincs. Igazfalva községben egy ottani magyar telepes igen érdekes aranytekerest talált. A monda szerint a talált arany-rudacsát (tekeres) Rózsa Sándor, a hírhedt rablókirály vesztette el akkor, a midőn Abrudbányát kirabolva, gazdak zsákmányával Erdélyből Magyarországra menekült s Facset környékén üldöztetett. A szerencsés találó a nyert rudacsát egy igazfalvai szatócsnak adta el, kitől gróf Szirmai Ottó telepbiztos vette meg. Mint értesülünk, nevezett gróf az érdekes leletet az alakulóban levő krassószőrényi múzeumnak szánta.

Mikor az asszony féltékeny. A legtöbb asszonynak legnagyobb óhaja:

— Bár csak a férjem féltékeny volna!

Persze ezt csak azért óhajtják és addig kívánják, a mig nincsen baj. A bélincezi tragédia azonban nem olyan óhajjal vette kezdetét. Avramovits Miklósné rajtaesiepte az urát, a mint Krisztia Máriával legyeskedett. A féltékeny asszony vasvillát ragadott és három olyant mért a vetélytársnő fejére, hogy az vértől elborultan összerogyott. Avramovitsné letartóztatták.

Kirabolt templom. Zsidóvinről írják: A múlt éjjel kirabolták az ottani gör.-kel. templomot. A szentély ablakait törték be a tettesek és feltörték a pénztárt. Szerencsére csak néhány forint volt benne. A rendőrség immár nyomon van.

Hullák. A múlt héten Orsovával átellenében fekvő Tekia szerb község lakói 3 hullát fogtak ki a Dunából. A magyar parton halászó egyik fiúnak horogja pedig szintén egy hullába akadt, a melyet odaváló hajósok halásztak ki. A hullák személynagyságát még nem lehet megállapítani.

Éjjel a jegyesnél. Pompás bohózat tárgy volna Bisson urnak az a jelenet, mely minap éjjel, éppen a vétkek órájában Temesvárott a Gyár városban lejátszódott. Nemrég jegyezte el magának Balázs István fiatal gazdatiszt a még fiatalabb Muzler Emilia kisasszonyt, a ki a Diófalevél-utczában lakik. A menyasszony édes anyja varrónő, a mi azt jelenti, hogy Emilia kisasszony szorgosan segít neki. Néha éjjelutánig is dolgozik, a mikor azok a bizonyos „posta“ munkák megkívánják. A napokban is úgy történt. A vőlegény a Folies Caprice-ban volt és előadás után éjjeli látogatást tett menyasszonyánál. És most jön Bisson, az ötletes, humorteli francia vigjátékírónak valami: egy kard! A vőlegény látott egy kardot. Ha nappal látja, talán nem is látja. De éjjel! Ah!

— Kié ez a kard? — Mi? Feleljen! — szólt Balázs villogó szemekkel és a menyasszony hangosan felkaczagott.

És jött a fordulat. A tigrisre kicserélt féltékeny vőlegény torkon ragadta „selyemhaju, édes száju kis babusát“ és talán meg is fojtotta volna, ha bátyja segítségére nem

jön, a ki a tisztelt vőlegényt a kúszób elé nyugalmazta.

Vasárnap délelőtt találkoztak a rendőrségnél. (Bisson ur! micsoda harmadik felvonás, micsoda fogorvos!) Kiderült, hogy nagy takarítás volt a háznál és valahol előkerült egy boldogult nagybácsi náluk felejtett karja. A kard így lett láthatóvá, a vőlegény pedig nem látja többé Emiliáját, mint olyan. És ezzel még nincs vége a bohózatnak. A menyasszony magánlak megsértése miatt panaszt emelt még Balázs, a néhai vőlegény ellen.

Péter és Pál. Az egyik Gyukics Péter, a másik Dezső Pál. A naptárban, mint Arany János mondja, szépen összeférnek, azonban nem az életben. Az izetlenkedésre az adott okot, hogy Péternek 6 frt megtakarított pénze volt, szép, új ezüst forintokban, a miben ő nagy gyönyörűségét találta. Pált pedig bosszantotta, mert egyetlen megtakarított forintja sem volt. Hogy ő is gyönyörködhesék, ellopta a Péter 6 frtját. Ezért a börtönbe került, hol most bőséges ideje van azon gondolkodni, mi jobb: a becsületes semmi, vagy a bűnnel, becsstelenséggel szerzett csekély vagyonka?

A szabad fürdés áldozata. Vasárnap délután 4 óra tájt az ugynevezett Hohimalomnál nagyban lubiczkolt a fürdőzők ifja-öregé a Temes által képezett kis öbölben. Egyszerre Czibula Mitru 16 éves fia, a ki Bálincz Sándor szücsmesternél inaskodott, nagyon messzire bemelegszkedett menni a Temes medrébe, lábait fenekét vesztettek, a víz sodra elkapta és daczára a többszörös mentési kísérleteknek, még csak holttestét sem sikerült kifogni. Nyomtalanul eltűnt. Kedden délelőtt végre fölvetette a víz a tetemet város alsó végén, melyet kifogván, beszállították a városi közkórház halottas kamrájába.

Csendélet Lugoson. Vasárnap éjjel a Nedelco-utczában két parasztlegény, hogy tántorogva ballagtak egyik kocsmából a másikba, duhaj jókedvökben az arra járókkal kötekedének. Már majdnem tettelegességre vetemedtek, a midőn feléjük tartott az éjjeli rendőrjárát. A két legény ekkor a sarkon lévő kocsmá előtt álló kocsijukhoz siettek s lohalálban elvagtattak. A rendőrségnek azonban sikerült őket Fancz Vaszilie és Bugariu Jefta személyében elesipni.

Egy hordár bűvészeti experimentumai, vagy egy láda nyomtalan eltűnése. Sok ügyes szemfényvesztői produkciót volt már alkalmunk látni, de oly tökéletességre még alig ha vitte egyiküket is, hogy egy 70 cm. hosszú, 50 cm. magas és 35 cm. széles ládát, 250 frtnyi értékkel a lugosi pályaudvar perronjáról nyomtalanul eltüntesse. Viasdi József vasuti 1-ső számú málahordár tehát lepipálta valamennyi művésztársát. Kröber Frigyes müncheni nagykereskedő ugyanis minap estve az Orsova felől jövő vonaton Lugosra érkezett. Csomag vagy táská nem volt nála, csak a már említett ládájának bárczája, melyet az első számú vasuti hordárnak adta kiváltás végett és meghagyta neki, hogy azt azután a Magyar Király szállodába hozza. Viasdi hordár sietett a ládát kiváltani s azt a perronra helyezte. Majd mások holmait is segítette kocsiba szállítani. Mikor azonban a ládát akarta targonczájára emelve rendeltetése helyére vinni, a ládának csak hült helyét lelte. Kröber, ki már nem győzte várni a ládáját, kiment ismét az állomásra és ekkor megtudva a történeteket, a rendőrségre hajtott és Viasdi ellen megtette a feljelentést. A rendőrség most serényen nyomozza az eltűnt ládát.

